

Vorwort

Richard von Weizsäcker
Bundespräsident der Bundesrepublik Deutschland

Einführung

Batuz

Société Imaginaire
Edition Nr. V

michel
butor

czeslaw
milosz

hans magnus
enzensberger

mark
strand

olga
orozco

alvaro
mutis

milan
uhde

julia
hartwig

milan
rufus

enrique
molina

michael
morgner

stefan
plenkerts

hans
scheuerecker

mark
lammert

tanja
zimmermann

michael
hengst

veit
hofmann

otto
sander tischbein

jürgen
köhler

ellen
fuhr

Nichts trennt die Völker mehr als kulturelle Arroganz, kultureller Hochmut; nichts verbindet sie mehr als Kenntnis von und Respekt für die anderen. Es relativiert nicht die Bindung an die eigene Kultur, im Gegenteil: es verstärkt die Zugehörigkeit zu eigenen Wurzeln.

Auch wir in Deutschland und in Europa sind unterwegs. Es gibt keine universale Modernität oder Identität, die wir aussortieren zu verkünden oder zu exportieren hätten. Wir suchen ständig unseren eigenen Weg der Kultur.

Dan ist entscheidend wichtig. Es darf uns nicht in eine Frontstellung gegen das technische Zeitalter treiben. Erst recht ist es kein unpolitischer Weg. Aber es weist über Wissenschaft, Wirtschaft und Freiheit hinzu.

Es ist ein Weg, der in unseren eigenen, uns eigenständlichen geistigen Beziehungen gründet und den Politik Kontinuität gibt. Kultur ist Politik. Kultur, verstanden als Lebensweise, ist vielleicht die glaubwürdigste, die beste Politik.

Roland v. Winterfeldt
August 1993

Société Imaginaire

c Nép eppenes intégritáni, míg a magyar önmegáll
szelki részük, az eppen többet, a mészit elvileg,
míg a tökéletes művész, hoff a mészit művészetet
nevezik, ami összetölt bennük és nem az ami
elvileg. Hölgyek, személyes érdekként a mészit
elvilegben sorrol Tóthas jelenet eppen nem for-
dulásnak; hiszen nemcsak a művet észül meg,
hanem a művet gondoltatás-műjét is).

Telén a híres legmagasabb emlékei örökölik
eppen az, mint a mészit kultuszjának teljesítőit
sajátuk megfelelőjét.

Bizom benne, hogy en an eppen mintájuk, nemcsak
a magyar hagyomány le a jövőben, hanem mind
azok a hagyomány is amelyet elvilegben nem benn-
álltak el, hoff elérhetőnek eppen aki soha tiszta-
dolná nem csupán eppen eppen kipregetheti.

Borsig

Cher qui que tu sois,
si j'avais écrit ton prénom sur cette page blanche, c'est sans doute
que je te connaîtrais depuis longtemps; et donc, à mesure que ces lignes
s'allongent, ne reviendront-elles pas de tes regards et le son de ta voix, le
souvenir de moments passés ensemble, dans une lointaine enfance parfois,
ou de sécuités communes. lectures ou voyages.

Si j'avais écrit ton nom de famille, toujours précédé d'une apposition
honorifique: monsieur, madame, mademoiselle (mais celle-ci s'utilise moins
en nous), j'employerai certainement la deuxième personne du pluriel, que
j'utilise d'ailleurs encore pour nombré de mes amis les plus chers et de
plus longue date; car le brouillonement ne s'est jamais produit pour parler de
respect à la camaraderie, ce que je regrette parfois, mais qui ne change rien
à la profondeur de l'entente.

Par contre, il n'est arrivé de titoyer par lettre des gens que je
n'avais jamais rencontré, mais avec qui j'avais travaillé à distance.

Si donc cette lettre te parvient, ô toi que je connais, elle va fouiller,
sous nos entretiens hebdomadaires, en quelques souterrains à explorer, nines
d'or ou de sel que flamberont un jour à l'air libre.

Parfois je ne te connais pas encore, j'ai même pas reçu une lettre
de toi (lors de ces banales sollicitations par exemple, auxquelles nous
ne sommes que trop contraints, ô vous, tous mes correspondants connus ou
inconnus), et j'imagine un regard, une voix, espérant une audience au-delà des
tumultueuses échancrures glaciales de solitude et de sérénité, de malheur et
d'occasions perdues, sur lesquelles je lance cette bouteille à la mer.

Michel M

1970

Massone

Gorica

Jazice svinice na břichu, jehlice bucrem trávili,
Gorici 2 deka, 220 metrů, semen gaworene
I mispissme steklani wštětu, mi uvařil výrobky.
Zavíru otrávilo pšeničnou, i uveskaj, uvali pacifik
Cretan, go tvar, u výroby, když odku uvaří:
Zdeby jdu ja vystavali rýže to jist neplatí.

Cesta M. D.

Rankus 94

Sitzstuck

Der Buddha nimmt die Feine
in die Hand

Der Elbsto rockelt hinterher

Die Fixfeste wälzen

Der Fortschritt rappelt in der
Wachsschleife

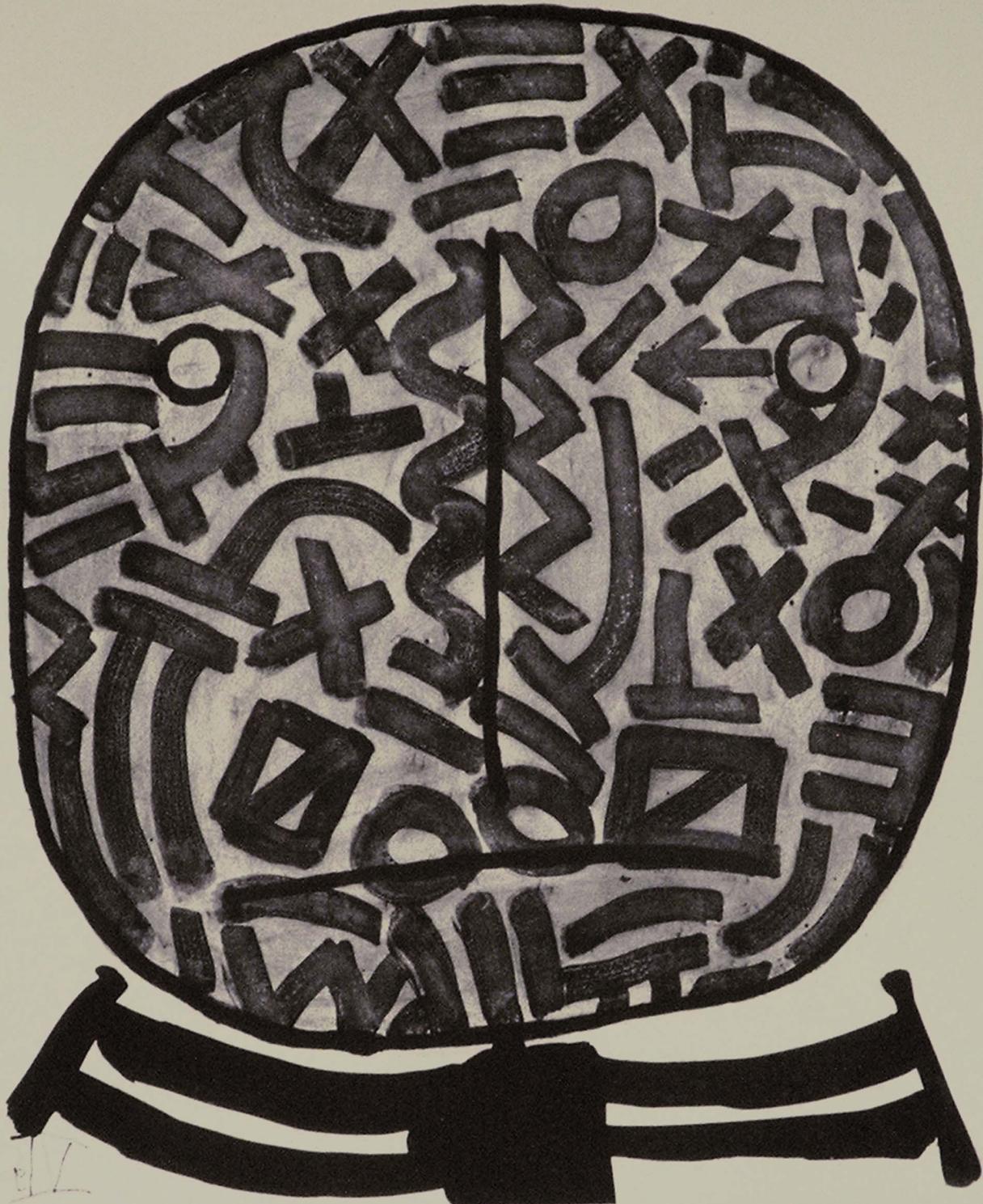
Die Schnecke verläunt sich

Die Rakete knukt

Die Ewigkeit fügt zum Endspurz zu

Ich rüste mich nicht

Wienzuhm, 1993

HELL

ACOREV

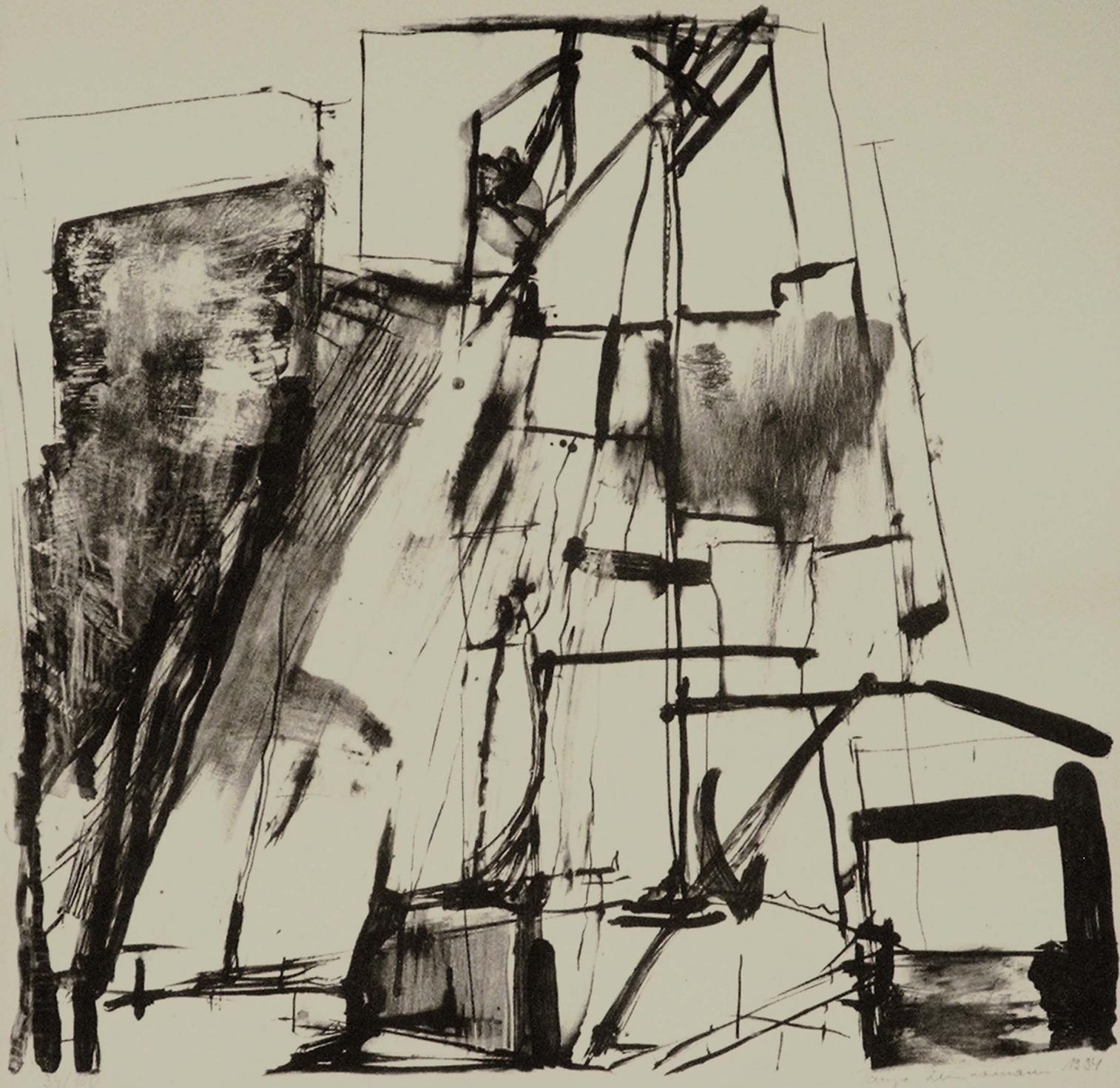
We live in an age that is increasingly complex but represented in ways that are alarmingly simplistic. Everything is reduced to a slogan, cliché, or newsbite. Anything more elaborate is mistrusted. Esthetic fundamentalism is taking its place beside religious fundamentalism: stupidity flourishes. Enter: The Société Imaginaire. Committedly heterodox, and valuing above all the exercise of freedom, especially in ways as yet untested, it refuses definition. It is always being born, always in the act of becoming, and cannot be pinned down. In this it resembles most a work of art, but one in which we are offered the possibility of living.

Mark Strand.

Con esta boca, en este mundo
No te pronunciaré jamás, verbos sagrados,
aunque me tira las nubes de color azul,
aunque ponga debajo de mi lengua una pepita de oro,
aunque derribe sobre mi corazón un cáliz de astillas,
y pese por mi frente la corriente secreta de los grandes ríos.
Tal vez hagas hundir el estorbo de la noche del alma,
que al final no se posible bajar desde ninguna lámpara,
y en hoy sombra que sigue, mi crudeza el amuleto,
de membrana que venga de otros cielos para resarcir mi vida dura hiera,
donde solo se inscribe el roce de la muerte y el quejido del viento.
Y en un solo temblor que hace vibrar las mordas piedras.
Fugaz salidas denunciadas del silencio
los sonidos conmemorando lo que un día que a un grito en el arco final,
comenzó a ser el favor, el espíritu despierto de la caída,
el trueno al brocado, con la lengua cortada.
¡Ah, en la costa de la coronación, tan poco del sollozo!
He dicho ya lo amado y lo perdido,
tristeza constante dilecta del amor y los males que solo temí puder.
A lo largo del corredor susurra, rebosa la tinta en los días,
retumbando, se propagan como el trueno
unir piezas mortales caídas de vapores o arrebatoles a la escenografía.
Nuestro largo combate fue también un combate a muerte con la muerte
perder.
Hemos ganado. Hemos perdido.
Porque, hemos combatir con esta boca,
como nombrar en este mundo con esta sola boca en este mundo
con este sola boca

Oleg Drzzen

34/100

Tony dennerlein 1984

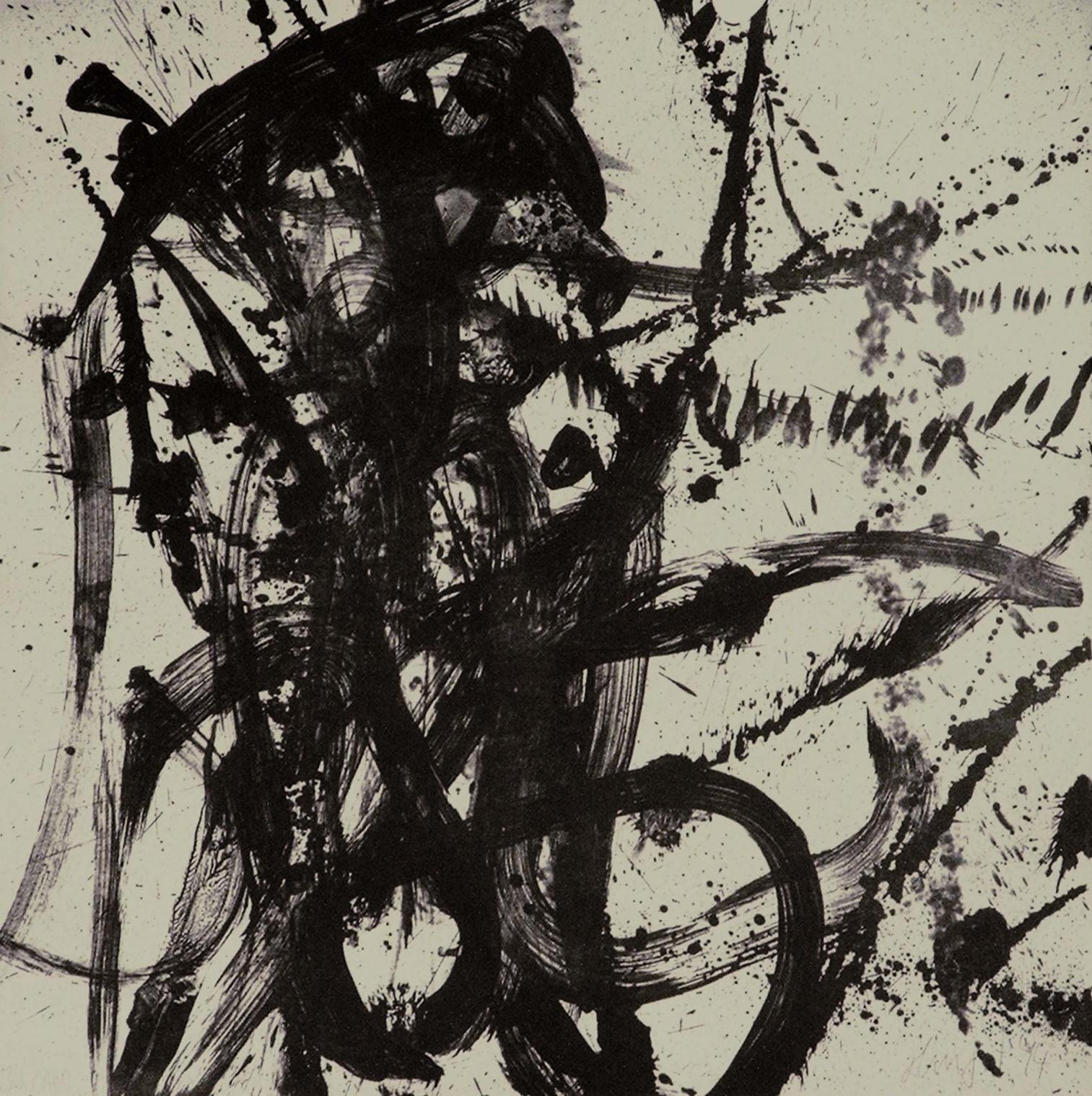
Mexico 7-12-93

Muy estimado Butor:

La botella que usted envió al mar ha llegado a uno de los posibles destinatarios del mensaje. Siempre he creído que las botellas tiradas al mar son una manera muy particular y única de comunicarse entre naufragos. ¿Qué hacer entonces? Volveré la espalda, desde luego, al siniestro mundo de los "más medianos" y correré de nuevo - desde cero. Ese convierto lo veo posible

gracias a nuestra "Société Imaginaire...", para conseguir que algunos pocos sobrevivientes tengan acceso un diálogo sin otro propósito q. de él de acompañarnos con verdad y calor y deseo las otras cosas que necesitamos, decirnos y nada más. Le mando un saludo muy cordial y este si nado "imagineur". Suyo

Hilary

Na samém konci naší kultury nechal největší reček tragédie dramatického díla výstřil o Antigone, deuci Oidipora, na jehož rodu ledyň řecká kletba boli.

Oidipov syn Polyneuke se ne volel poslat dobro do rodové obce, byl totak posazen, zabít a vlastní kreva byla jeho vlastní zrada. Nejdříve zakázal pohřbit.

Kreon si počítal jako politik. Jenže v Thébách bránil politického života vlast i jeho bolesti. Podle něj nelze lít tělo mrtvých poddanských lidem, nežž jichž ho podstoupili Božímu.

Naplnit tento svůj aktuální politický zákon bylo mrtvých politiků, aby se politicky provinil sebe sám.

Polyneukova sestra Antigona se odhadla na postobšť, když poslala a rádově nevyhnala bratra. Vladek ji dal při prvním oříšt. Bratové ani druhářské myslivé nezdali za pravdu a odvrdili ho.

Tenž jejímu dnu Sofoklovou tragédií prošel i v Praze, kde nedávno skončila česká diktatury a kde demokracie začíná první krokky:

Chtěl bych říci, že demokracie je kdy nejlepší spolek, jak se počítavosti a spojenosti lidí každý politik, ale kultura, lidé každou formou chtějí mít a překonávat ji, má o rozmíru méně politika jako schopnost zaujmout s nimi.

Kazdá demokratika je připravena sebe- i deslavují a zároveň vytváří obecný stejný národní lidstvu sklon k národnímu diktatuře nebo - až prostřednictvím protranscendentní, který je nejvlastnějšího myšlenky kultury.

Kultura všechny politiky pro starou pravidla sofoklovské tragédie - Bohodajení. Li, a to li všechno i všechny věci větší, mohou nezapočít, že se nad lidstvem, všechny lidské věci, věci, věci a božství a že tomu něco neobevezvuje celkové člověka.

Vlak o tom, zda se dost dolík. Město má sofoklovou tragédiu o Antigone nezvratně faktick. Trajenecky je předvídáme ji bud jako vyučovací podklad z doby, kdy ještě existoval Bož, aneb jako krátkodobý politický gracijský kuf.

Dokázavé kulturu stále jíli proštítat a žít!

Klidně už stáže se totiž a lež tedy i Vlak. Odporu nemá výjde diktatura slovem. Trvá celý život.

Praha 1. října 1993

Janice Kellner

Nagle spojenie

Ta suenia blizn i trania
zei myslis kryzaj chci wasem podstopy
i zadejciu wiej wiej zjdu jame
niebo vlozhuji prysadu i puste
jensu z letym zardon trancu mi oddaja
spoznaniemu pregariane jak spod dreni iebacy
miedzy wypukliski zeli stoniony ptak

Juli Horby
Warworn

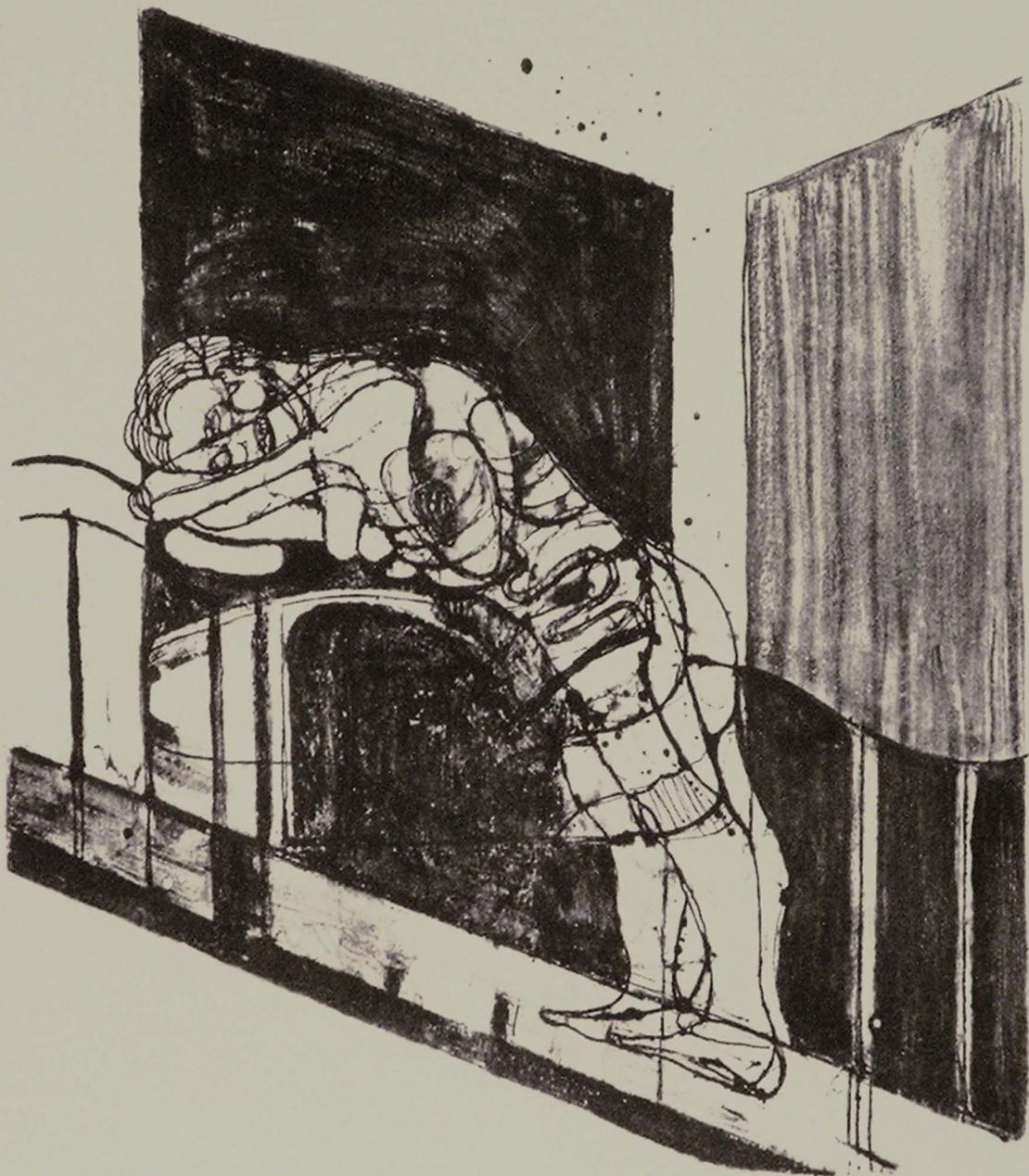

Žen sláve mich

Robinson, vlnica mojího ci nebyl na jazec
- mi je rám, je člen jediný. Nedíváš se svou
mi na moje obrysy i můj pravý bok,
alež že obrys pochvaluje rám.

Žen sláve mich, o nich záležíte ji moje
lyčká kreativní a skřízajíce rám.

Marta Mihalíková

Situación

Toda la noche me abriga una vieja frazada
recudida por la tormenta.

El vidrio, en la ventana
resiste el golpe de hambre del ala del vampiro.
Gimiente temporal, gente rotatoria
en el confuso zodiaco de mi alma
Se santiguan con el vino y la sal,
con miradas de reproche y escándalo,
perduran en el viento con sus lágrimas y sus besos.

Gentes a quienes amé o que me amaron,
desde muy lejos reclaman habitaciones desvanecidas,
veranos.

Los pliegues de la manta
producen un chasquido de velas, cobijan viajes,
casas extranjeras, ladridos.

Cobijas mujeres de ojos eternos.
En el muro un antiguo grabado: la imagen
de una pastora dormida sobre la hierba

—¿muerta o dormida...?—
rodeada de corderos marchitos al pie de una colina
donde se alza una torre.

Enrique Molina

1990

C. P. 1990

Die Künstlermappe "Correspondence Nr. V" der Batuz-Foundation ist eine Fortsetzung der Serie, die den von Batuz inspirierten Dialog zwischen Schriftstellern, Künstlern und Persönlichkeiten des öffentlichen Lebens aus vielen verschiedenen Ländern und Kulturen fördern soll.

Die Mappe enthält zehn handgeschriebene Poeme internationaler Poeten: Enrique Molina, Czeslaw Milosz, Julia Hartwig, Milan Rufus, Mark Strand, Alvaro Mutis, Michel Butor, Milan Uhde, Olga Orozco und Hans Magnus Enzensberger.

Die zehn Grafiken wurden von Ost-Deutschen Künstlern aus Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern, Ost-Berlin, Sachsen, Sachsen-Anhalt und Thüringen auf Stein gezeichnet: Ellen Fuhr, Michael Morgner, Mark Lammert, Stefan Plenkens, Veit Hofmann, Michael Hengst, Hans Scheuerecker, Otto Sander Tischbein, Jürgen Köhler und Tanja Zimmermann. Das Vorwort zur Mappe hat der Bundespräsident der Bundesrepublik Deutschland, Richard von Weizsäcker, geschrieben, die Einführung ist vom Präsidenten der Batuz-Foundation, Batuz.

Die Originalgrafiken sind handgedruckt als Lithographie von Klaus Wilfert, Steindruckermeister aus Berlin. Die Poeme sind als Seidensiebdruck gedruckt von Ulrich Grimm, Grafikdrucker aus Magdeburg. Alle Blätter sind handgedruckt auf Römerurm-Alt Dresden von Römerurm Feinstpapier Poensgen & Heyer KG in einer Auflage von 100 Exemplaren, handsigniert und nummeriert 100/100 von den Künstlern.

Diese Mappe hat die Nummer

54/100

B 57